

ZARZĄDZENIE

Dnia 5 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

Dnia 5 lipca 2023 r. Sędzia SN Kazimierz Klugiewicz, po zapoznaniu się z pismem skazanego D.C., sygnalizującym wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 281/22, , utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 marca 2022 r., sygn. akt VIII K 236/21,

nie stwierdzam podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu wskazanego wyżej postępowania (art. 542 § 3 k.p.k.).

UZASADNIENIE

Skazany D.C. pismem z dnia 29 maja 2023 r. złożył wniosek w trybie art. 9 § 2 k.p.k., sygnalizując potrzebę wznowienia z urzędu postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 281/22, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 marca 2022 r., sygn. akt VIII K 236/21, z uwagi na wystąpienie jednej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych, określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Wskazał, że w sprawie, której dotyczy wniosek orzekali sędziowie powołani na stanowisko sędziego danego sądu na mocy uchwał Krajowej Rady Sądownictwa w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), i tak:

– sędzia X.Y. została nominowana na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w W. na mocy uchwały KRS z dnia [...] r., nr [...], natomiast

– sędzia X.Y.1. została nominowana na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w W. na mocy uchwały KRS z dnia [...] r., nr [...].

Na poparcie swojej argumentacji powołał się na poglądy wyrażone w orzecznictwie, m.in. w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (sygn. BSA I-4110-1/20), uchwale SN z dnia 2 czerwca 2022, I KZP 2/22, postanowieniach SN z dnia 13 października 2021 r., II KO 30/21 i 17 marca 2022 r., II KO 12/22 oraz wyrokach ETPC z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie *Reczkowicz przeciwko Polsce* (skarga nr 43447/19) oraz z dnia 8 listopada 2021 r. w sprawie *Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce* (skargi nr 49868/19 i 57511/19).

Inicjatywa skazanego nie może przynieść oczekiwanego przez niego rezultatu. Wskazywane przez niego okoliczności, związane z powołaniem na stanowisko sędziego sądu powszechnego z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), nie prowadzą bowiem automatycznie do stwierdzenia nienależytej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Skazany zdaje się błędnie interpretować powołane przez siebie judykaty, nie dostrzegając że sygnalizowana wadliwość w procedurze nominacyjnej determinuje stwierdzenie uchybienia rangi bezwzględnej przyczyny odwoławczej jedynie w odniesieniu do sędziów Sądu Najwyższego powołanych w trybie ww. ustawy, nie zaś w stosunku do sędziów sądów powszechnych. Takie rozróżnienie poczyniono już w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. i potwierdzono wprost w uchwale 7 sędziów SN z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, gdzie stwierdzono „brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach”. W tym kontekście zauważyć należy, że powołane przez skazanego postanowienia SN z dnia 13 października 2021 r., II KO 30/21 oraz z 17 marca 2022 r., II KO 12/22, dotyczą sędziów Sądu Najwyższego, co tylko potwierdza wadliwość rozumowania zaprezentowanego przez skazanego w piśmie z dnia 29 maja 2023 r. Należy również podkreślić, że D.C. nie wskazał żadnych innych przesłanek dotyczących

wymienionych przez niego sędziów, które ewentualnie mogłyby uzasadniać tezę o nienależytej obsadzie sądów orzekających w jego sprawie.

Na powyższe zarządzenie zażalenie nie przysługuje.

(P.B.)

[ms]